

Aki hálaadással áldozik, az dicsőít engem, és aki ilyen úton jár. annak mutatom meg Isten szabadítását. (Zsoltár 50,23)

Mt 5,9

Boldogok, akik békét teremtenek, mert ők Isten fiainak nevezetnek.

Amikor Jákob több évtizedes távollét után visszatért a saját hazájába, rettegett attól, hogy hogyan fogja őt bátyja, Ézsau fogadni. Hiszen azért is ment el annak idején hazulról, mert mindent elvet tőle (elsőszülöttségi jog, atyai áldás), s ezért Ézsau bosszút esküdött ellene, megfogadta, hogy meg fogja ölni. Nem is tért volna haza, ha lett volna más választása, de nem volt. És hogyan fogadta őt a bátyja? Nagy-nagy örömmel, díszkisérettel vonult elé. S amikor ezt átéli Jákob, azt, hogy testvéri szeretettel és nem bosszúvággal fogadja a testvére ezt mondja: *amikor megláttam arcodat, mintha Isten arcát láttam volna, olyan kedvesen fogadtál...*

A békét teremtő ember arca olyan, mintha Isten arca volna. *A békét teremtők Isten fiainak nevezetnek...* Mert Isten az, akitől a béke elsődlegesen ered. A háborúság meg a gonosztól. Az a kérdés, hogy én kire akarok hasonlítani?

Aki uszít, aki a másik iránti gyűlöletre buzdít, annak, még ha ezt az Isten nevében teszi is, nincs köze Istenhez. Sajnos sokszor találkozhattunk ezzel a történelmünk során, mind a mai napjainkig. Sajnos a leghatásosabb kampánytechnika a félelem és gyűlöletkeltés. És újra és újra elhiszi a legtöbb ember, hogy szükség van a másik embercsoportok gyűlöletére, ahhoz, hogy én biztonságban legyek. Mert félünk. Mindentől félünk, ami más, mint mi magunk. Miközben sokszor az egyetlen, amitől félünk kellene, az az, hogy olyanok maradunk, mint amilyenek vagyunk.

De ha azt szeretnéd, hogy ne a gonosz, hanem az Isten arca legyen, amire a te arcod hasonlít, akkor a békét keresd, ne a háborút.

Rákerestem, hogy mit dob ki a Google és a Duckduckgo a béketeremtő, azaz a Peacemaker kifejezésre. Két találat a képeken.

Ez azt mutatja, hogy társadalom szintjén nem nagyon hiszünk mi abban, hogy lehet békét teremteni.

Marshall Rosenberg, az erőszakmentes kommunikáció módszerének kidolgozójának könyvéből (A Szavak Ablakok vagy Falak) olvasok föl egy rövid részletet, amiből azt láthatjátok, hogy ez nem lehetetlen küldetés, ha nem az uszítóknak, hanem Krisztusnak és az Istenarcú embereknek – a béketeremtőknek – hiszünk.

Betlehemben, a deheishai menekült tábor egyik mecsetében bemutattam az EMK-t az ott lévő, mintegy 170 muzulmán, palesztin férfinak. Abban az időben az amerikaiak nem számítottak arrafelé népszerűnek... Beszédem közben egyszer csak észrevettem, hogy egyre erősebb, ideges suttogás hallatszik a közönség soraiból. „Azt suttogják, hogy te amerikai vagy!” — figyelmeztetett a tolmácsom. Az egyik férfi egyszer csak föl pattant. Elém állt, és teljes erőből az arcomba üvöltötte: „Gyilkos!” Azonnal tucatnyi hang csatlakozott a kórushoz: „Gyilkos! Bérgyilkos! Gyermekgyilkos! Gyilkos!”

- Szerencsére képes voltam a figyelmemet a palesztin férfi érzéseire és szükségleteire összpontosítani. Útban a menekülttábor felé több üres gázlövédékhüvelyt láttam a földön. Mindegyiken tisztán látszott a „Made in USA” felirat. Tudtam, hogy a menekültek nagyon haragszanak az amerikaiakra, amiért könnygázzal és más fegyverekkel látják el Izraelt.

Azt az embert szólítottam meg, aki gyilkosnak nevezett:

— Dühös vagy, mert azt szeretnéd, hogy a kormányom másra használja a pénzét, s nem Izraelnek eladott fegyverek gyártására? (Nem tudtam, vajon helyes-e a sejtésem, de a legfontosabb, hogy őszintén igyekezzek kapcsolódni a beszélgetőpartner érzéseihez és szükségleteihez.)

— Persze, hogy dühös vagyok! Azt hiszed, szükségünk van a könnygázotokra? Szennyvízcsatornára van szükségünk, nem könnygázra! Házakra! A saját országunkra!

— Tehát mérges vagy, és annak örülnél, ha az életkörülményeitek javításában és a politikai függetlenségetek megteremtésében kapnátok támogatást?

— El tudod te egyáltalán képzelni, hogy hogyan élek itt már 27 éve a családommal, a gyerekeimmel!? Van valami halvány fogalmad arról, hogy min mentünk és min megyünk itt keresztül!?

— Azt hallom ki a szávaiddból, hogy nagyon el vagy keseredve, és kíváncsi vagy, tudom-e vagy tudja-e bárki is, milyen lehet ilyen körülmények között élni.

— Tudni akarod!? Mondd csak, vannak gyerekeid? Iskolába járnak? Vannak játszótereik? Az én fiam beteg! A szennyvízben játszik! Az osztályában a gyerekeknek nincsenek könyvei! Láttál már olyan iskolát, ahol nincsenek könyvek?

— Azt hallom ki a szávaiddból, hogy nagyon fájdalmas neked itt fölnevelned a gyerekedet, s hogy azt szeretnéd, ha tudnám, hogy neked is fontos az, ami minden szülőnek, tehát hogy a gyereke jó oktatásban részesüljön, hogy egészséges környezetben játszhasson és nőhessen fel.

— Igy igaz! Ezek alapvető emberi jogok! Vagy nem így mondják Amerikában? Miért nem jöttök többen megnézni, hogy miféle „emberi jogokat” hoztok ide?!

— Tehát azt szeretnéd, ha sokkal több amerikai tudná, hogy milyen iszonyú szenvedések közepette éltek itt, és szembesülnének a politikai akcióink következményeivel?

Párbeszédünk folytatódott. Még 20 percen át beszélt a fájdalomról, miközben folyamatosan figyeltem a mondatai mögött meghúzódó érzéseire és igényeire. Nem jeleztem, hogy egyetérték vele, vagy hogy más lenne a véleményem. Nem támadásként, hanem egy olyan embertársamtól érkező ajándékként fogadtam be a szavait, aki hajlandó megosztani velem a gondolatait és a mély sebeit jelző fájdalmat.

Amint megérezte a férfi, hogy megértem őt, képes lett arra, hogy meghallgasson, s elmondhassam a táborba jövetelem célját. Egy órával később ugyanaz a férfi, aki gyilkosnak nevezett, meghívott otthonába, egy Ramadán ünnepi vacsorára.

Ha azt szeretnéd, hogy ne a gonosz, hanem az Isten arca legyen, amire a te arcod hasonlít, akkor a békét keresd, ne a háborút.